

klusion har seminaret fremsat en række konstruktive rekommandationer. Min regering kan tiltræde de fleste af disse rekommandationer, som det glæder mig at finde i apartheid-udvalgets beretning, dok. A/6486.

Hvad angår rekommandationerne i sidstnævnte beretning vil jeg gerne først og fremmest sige, at den sydafrikanske regerings fortsættelse og skærpelse af apartheidpolitikken ikke efterlader nogen tvivl hos os om, at Generalforsamlingen på ny bør bekræfte sin vigtige resolution 2054 (XX) af 15. december 1965, hvorved Generalforsamlingen henledte Sikkerhedsrådets opmærksomhed på følgende tre punkter: at situationen i Sydafrika udgør en trussel mod international fred og sikkerhed, at handling under pagtens kapitel VII er nødvendig for at løse problemet, og at universelt anvendte økonomiske sanktioner er det eneste middel til at opnå en fredelig løsning.

Hvad angår de praktiske skridt, som er nødvendige til gennemførelse af denne resolution, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på den danske udenrigsminister Per Hækkerups indlæg i Generalforsamlingens generaldebat den 29. september.

Vi må nu se i øjnene, at på grund af den sydafrikanske regerings negative holdning er kun Sikkerhedsrådet i stand til at tilvejebringe en retfærdig løsning, og at det ville være komplet urealistisk at tro, at effektive skridt kan tages uden de faste Sikkerhedsrådsmedlemmers medvirken. I denne situation er det vor opgave og pligt i dette udvalg at gøre alt, hvad der står i vor magt, for at vække og mobilisere verdensopinionen med henblik på at bane vejen for en sådan løsning.

Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg er overbevist om, at apartheid-udvalget har valgt den rette vej i så henseende ved at anbefale forholdsregler, der tager sigte på at informere og overbevise verdensopinionen om nødvendigheden af effektive skridt til opnåelse af en fredelig løsning på apartheid-problemet.

Endelig vil jeg gerne rette en tak til styrelsen for FN's Trust Fund for Sydafrika og til fondens formand, den ærede svenske repræsentant, ambassadør Åström, for den glimrende beretning, der er fremlagt i dok. A/6494. Jeg er taknemmelig for de anerkendende ord, der under debatten er blevet sagt om mit lands bidrag til fonden samt andre bidrag, vi har ydet til at afhjælpe apartheid-ofrenes vanskeligheder. Vi anser det for vor pligt at yde humanitær bistand til disse hårdtramte folk, og vi anser det for at være af den allerstørste betydning, at de får mulighed til at uddanne sig, således at de, når frihedens time slår, kan indtræde i det sydafrikanske samfund og varetage de opgaver, der vil blive dem betroet. Må jeg tilslutte mig den af ambassadør Åström fremsatte appel om generøse bidrag til fonden.

Lad mig dog sluttelig sige, at sådanne bidrag — i penge eller i naturalier — aldrig kan fritage os for vor pligt til ikke at spare nogen anstrengelse for at finde en løsning på det politiske problem. Sådanne bidrag er ingen erstatning for, men kun et supplement til de forholdsregler, vi må tage, dersom vi skal opnå en løsning ad fredelig vej og ikke gennem en voldsproces, som kunne udsætte det sydafrikanske folk, ja måske hele det afrikanske kontinent eller endog hele verden for uoverskuelige lidelser.